Він рідне слово пробудив.

Те слово призабуте.

З мужицьких серць добув його.

Зі струн сільської нути.

В погорді було скрізь воно,

І пан ним соромився.

Він на престол возніс його.

Щоб світ йому вклонився.

І кинув слово те в народ,

На лан пустий і сірий,

І плоду ждав з зерен своїх.

Любові повен, віри.

І впало сім'я слів його,

На добру впало ниву

І серед вихрів, в жар наруг-

Розкинулось щасливо.

І вже не згине слово те,

Повік буде дзвеніти,

Й пророка пам'ять збережуть

Вкраїни вірні діти!